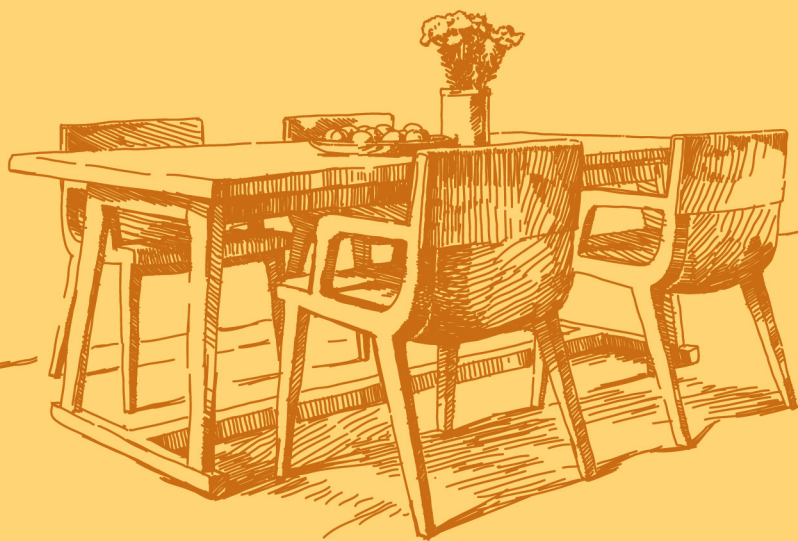

Una família normal

Marta Buchaca

TEATRE
bromera

Premi de Teatre Palanca i Roca - Ciutat d'Alzira

DEL DEU AL ZERO

(La JOANA i en TONI al públic.)

JOANA. Soroll de la porta que es tanca.

TONI. Silenci.

JOANA. Deu.

TONI. Nou.

JOANA. Vuit.

TONI. Set.

JOANA. Sis.

TONI. Cinc.

JOANA. Comptàvem de deu a zero.

TONI. Mai arribàvem al zero.

JOANA. Era sentir la porta i saber que abans de deu segons
el meu pare explotaria.

TONI. Es pot saber què fa la jaqueta a l'entrada?

JOANA. La motxilla a terra?

TONI. Com podeu ser tan desordenats?

JOANA. Us he dit que escombréssiu!

TONI. Jo no ho puc fer tot.

JOANA. Ja sou grandets perquè us hagi d'anar al darrere
d'aquesta manera.

TONI. N'estic fart!

JOANA. Fart!

TONI. Fart!

JOANA. No us podeu dignar ni a netejar els plats bruts?
Quan hi havia plats bruts.

TONI. Amb el temps mai n'hi havia.

JOANA. Procuràvem que estigués sempre tot impecable.

TONI. Per evitar els crits.

JOANA. Però no funcionava.

TONI. Per què hi ha la gerra fora de la nevera?

JOANA. Aquesta és manera de fer-te el llit?

TONI. La teva habitació està feta una merda!

JOANA. Aquesta casa fa fàstic!

TONI. Em fa vergonya que sigueu els meus fills!

JOANA. Ets una imbècil.

TONI. Ets un desgraciat.

JOANA. Inútil!

TONI. Gandul!

JOANA. Jo havia desenvolupat un sistema perquè no pogués entrar a la meva habitació quan estava enfadat. Posava les xanquetes d'anar a la piscina sota la porta, fent pressió, i era com tenir una balda. Quan intentava entrar i veia que no podia, encara es posava més furiós.

TONI. Jo ho sentia tot des de la meva habitació, però callava.

JOANA. Vols fer el favor d'obrir la porta?

TONI. Joana, quan entri serà pitjor!

JOANA. Va, obre, que no et farà res.

TONI. M'estàs posant nerviós.

JOANA. Joanaaaaaaaaaa!

TONI. Joanaaaaaaaaaaaaa!

JOANA. Les xanquetes eren un bon invent, però sempre acabaven cedint als seus cops.

TONI. Jo sentia com li pegava amb la xanqueta. Cops secs.
I ella no cridava.

JOANA. Jo no cridava mai.

TONI. No li feia mal.

JOANA. No em feia mal.

TONI. No era que ens pegués.

JOANA. Ens pegava com un pare pega a la seva filla de deu anys.

TONI. Ens pegava normal.

JOANA. Mai ens feia mal.

TONI. Només ens feia por.

JOANA. Quan sortia de l'habitació plorava. I em posava Sergio Dalma al walkman.

TONI. Estava obsessionada amb Sergio Dalma.

JOANA. *(Canta.) Tu habitación es tu castillo, y guardas la llave como un...*

TONI. Plora, plora, que així pixaràs menys, li deia el papa.
(Pausa.) Érem una família normal.

JOANA. No, Toni.

TONI. A totes les cases passen coses.

JOANA. A casa de les meves amigues hi havia pau.

TONI. Les tenies idealitzades. *(Al públic.)* El pare ens portava a una escola *pija*. I les amigues de la Joana eren totes de família de pasta. N'hi havia dues que tenien minyona i tot.

JOANA. Entrava a casa seva i em sentia segura.

TONI. Per la criada.

JOANA. Pel silenci.

TONI. El papa les havia passat molt putes. Estava sol.

JOANA. Ell era l'adult.

TONI. Pencava tot el dia per poder-nos portar al col·le
pijo. Jo mai vaig fer amics en aquell col·le. Eren tots
uns estirats. I m'insultaven dient-me «orfe».

JOANA. Els nens poden ser molt fills de puta.

TONI. A tu no t'ho feien.

JOANA. Jo era més forta.

LA CARTA

(Al menjador d'una casa a la muntanya. És la segona residència de la família d'en TONI i la JOANA. En TONI, sol al menjador, mira una nota de paper que hi ha sobre la taula. La llegeix una vegada i una altra. Agafa el telèfon mòbil i marca un número. No contesten. Penja. Torna a trucar. No contesten. Torna a trucar.)

TONI. *(Al telèfon.)* De debò? De debò que no em penses agafar el telèfon? És tan típic de tu. Apagues el mòbil i desapareixes. Ja està. Amb el mòbil apagat no cal ni que donis explicacions, no? Collonut, tia. Collonut! Són les vuit del matí. M'he llevat per anar a pixar i he vist que no eres al llit. I he vingut fins al menjador, perquè com que últimament no dorms una merda, he pensat que series aquí. Però no, aquí només hi havia la puta nota aquesta! Com es pot ser tan covarda? Com pots aixecar-te, deixar aquesta nota i fotre el camp? Què faràs? Tindràs el mòbil apagat tota la vida? No m'agafaràs el telèfon mai més? Si no fossis tan rànica et juro que pensaria que és una broma, però tu mai has tingut sentit de l'humor. *(Breu pausa. Fotut.)* Però, collons, si no és una broma, què? Jo no m'he

adonat de res? Has estat no sé quant temps follant-te el nòvio de ma germana i jo no... *(Pausa.)* La Joana... La Joana fliparà. Fliparà molt. *(Es talla.)* Merda!

(Torna a trucar, però de seguida canvia d'idea, sap que no servirà per a res. Penja, es queda una estona sol. I entra la JOANA.)

JOANA. Per què cridaves tant?

TONI. T'he despertat?

JOANA. Tu què creus?

TONI. Perdona.

JOANA. Em pensava que parlaves amb en Marc.

TONI. En Marc no hi és.

JOANA. Ja ho sé, m'he despertat i ja no hi era. Ni m'he adonat que s'havia aixecat del llit. Últimament em quedo fregida.

TONI. I no t'adones de res.

JOANA. No.

TONI. Ja. Jo tampoc m'adono de res.

JOANA. Deu haver anat a córrer. S'està obsessionant. Passen el dia corrent, ell i la Laura.

TONI. I tu et quedes tan tranquil·la.

JOANA. Què vols que hi faci?

TONI. Doncs dir-l'hi. Si no t'agrada que vagi a córrer amb la Laura, l'hi hauries de dir, collons!

JOANA. És gran i sap el que es fa.

TONI. I ja està? Tema tancat?

JOANA. Només van a córrer.

TONI. Quan el papa ho sàpiga tindrà un disgust.

JOANA. El papa? Per què hauria de tenir un disgust, el papa?

TONI. Li feia tanta il·lusió que el féssiu avi...

JOANA. Com pots ser tan exagerat? Fas igual que ell. D'un gra de sorra en feu una muntanya.

TONI. Escolta, que tu també ets d'aquesta família.

JOANA. Sí, però jo... He sortit diferent.

TONI. Diferent en quin sentit?

JOANA. Diferent, Toni, més sana.

TONI. Més sana?

JOANA. Ja n'hem parlat moltes vegades. Jo he fet feina, vaig al psicòleg. Em prenc la vida d'una altra manera. No soc tan... Tan com vosaltres.

TONI. I com som nosaltres?

JOANA. Neuròtics, histèrics... I tu tens aquesta tendència malaltissa a fer que tot giri al teu voltant.

TONI. Perdona?

JOANA. Ara mateix, per exemple, estem parlant del meu marit, no de tu. No sé com t'ho fas que, es parli del tema que es parli, sempre l'acabes portant al teu terreny i s'acaba parlant de tu.

TONI. Per què li dius «marit» si no us heu casat?

JOANA. Perquè vivim junts. Per a mi és el mateix.

TONI. És de boja això que fas. Ho saps, oi? El meu marit per aquí, el meu marit per allà. En Marc i tu no sou res, no hi ha papers.

JOANA. No sé com pots haver sortit tan conservador.

TONI. Com pots tenir tants collons? Ets... Ets imbècil.

JOANA. Ho veus? Jo això tampoc no ho faig. Jo no insulto. En canvi tu ho fas constantment. Com el papa. «Imbècil», «desgraciat». A mi em deia «mala puta». Ho sabies que em deia «mala puta»? Jo em pensava que era normal. Però el psicòleg...

TONI. El psicòleg aquest t'ha inflat el cap amb merdes, Joana, que no ho veus?

JOANA. Des que hi vaig soc més feliç.

TONI. Perquè t'has muntat una puta bombolla!

JOANA. A les altres famílies, a les que no són la nostra, no es diuen «imbècil» constantment. Ni retardat, ni subnormal, ni grassa, ni fill de puta. A tu el papa et deia fill de puta. La mama no, la mama no insultava.

TONI. La mama és morta.

JOANA. I la vaig matar jo, ja ho sé.

TONI. No la vas matar tu.

JOANA. No vull parlar d'aquest tema, ara. Perquè jo no soc com tu. Jo no faig un gir a les converses perquè totes acabin parlant de mi. Estàvem parlant d'en Marc, que va a córrer cada dia amb la teva nòvia i tot això.

TONI. Cada dia?

JOANA. Sí, Toni, sí. Cada dia. Ara hi van fins i tot els caps de setmana. La Laura està obsessionada amb el físic. Fa cada dia vint quilòmetres corrent, i això no és normal. I en Marc l'ha volgut seguir, i... Jo què sé. Ell és entrenador de pàdel, però no es mou. Es passa el dia fent classes a *píjes* que no en tenen ni idea i no ha de fer cap esforç. I suposo que la Laura l'ha picat perquè faci exercici, perquè corri més i... Jo què sé,

li deu haver agradat. Però ella està entrenada. Ha fet maratons, i triatlons... I l'*Iron Maiden* aquest, que va fer el mes passat...

TONI. *Ironman*, Joana, *Ironman*.

JOANA. Quants anys fa que corre, la Laura?

TONI. No ho sé, molts.

JOANA. En Marc només fa quatre mesos.

TONI. Quatre mesos? Fa quatre mesos que en Marc i la Laura... *corren* junts?

JOANA. Quatre mesos com a mínim.

TONI. Seran fills de puta.

JOANA. Tampoc et passis, no? (*En TONI li dona la carta.*)
Què és això?

TONI. Tu llegeix.

(Ella la llegeix. Es queda callada.)

JOANA. Això... Això ho ha escrit la Laura? (*En TONI fa que sí amb el cap.*) I... No és broma, no? No, és clar, la teva nòvia no ha fet una broma en sa vida.

(Ell calla, fet pols.)